

ŠTO JE ZAJEDNIČKO DUPINU, RAKU, LASTAVICI, AMERICI I SATHEU?

Međunarodna dramska kolonija "Od teksta do predstave", Motovun, 4. – 11. 7. 2004.

PREMIJERE

FESTIVALI

RAZGOVORI

MI U SVUETU

VOX

HISTRIONIS

AKTUALNOSTI

ANEKDOTE

TEORIJA

NOVE KNJIGE

SJEĆANJA

DRAME

Jedno od mnogobrojnih kulturnih događanja koja se posljednjih godina tijekom ljetnih mjeseci upriličuju u Istri jest i Međunarodna dramska kolonija "Od teksta do predstave" u organizaciji Hrvatskoga centra ITI-UNESCO. Prije nego što će se Motovun pretvoriti u rijeku ljudi koji pohode sve popularniji Motovun Film Festival, u danima kad još možete vidjeti bjelinu polupraznoga glavnoga trga ili pronaći mir i tišinu zelenila, u njemu se okuplja grupica kazalištaraca i pronalazi nekima još neotkrivene zakutke toga srednjovjekovnoga gradića koji se uzdiže na brdu nad poljima.

Tri ekipe suradnika (dramatičar, redatelj i glumci) u svega tjedan dana postavljaju po jedan dramski tekst, čija je prezentacija posljednjega dana Kolonije. Prije šest godina, kad je započeo rad Kolonije, finalne su izvedbe bile svedene isključivo na koncertna čitanja tekstova, no kasnije su poprimile znatno zanimljiviju *work in progress* formu – iako glumci drže tekst u rukama, izvedbe se mizanscenski razigravaju u ambijentalnim prostorima motovunskog eksterijera. Postaviti cjeloviti dramski tekst na navedeni način u svega tjedan dana nije nimalo lak zadatak, pa ipak pronađe se vremena i za prepuštanje užicima Istre – moru, tartufima, medicima i biskupima i pjesmi...

No, da ne biste pomislili da je Kolonija samo paravan za zabavu, valja nešto više reći i o njezinim ciljevima, kao i o samom radu na tekstovima. Svake se godine uprizeri jedan suvremeni hrvatski dramski tekst mladog, neafirmiranog dramatičara koji i sam sudjeluje

u radu na tekstu, čime mu se daje prilika da relaksira i bez premijerne groznice uvidi da li i na koji način njegove riječi s papira funkcioniraju kao "živo", izgovoreno tkivo. Ove je godine u Koloniji predstavljen dramski tekst *Dupin, rak i lastavica* studentice dramaturgije Lane Šarić koji se odlikuje tipično mladenačkim propitivanjima želje za ljubavlju, vezom te strahom od nje. Vješto pisan vrlo poetičnim stilom i fragmentarnom dramaturgijom, tekst otvara ne samo kompleksnost međuljudskih odnosa nego i lica i naličja unutar jedne te iste osobe, iako povremeno zapada u nepotrebno podcrtavanje očitosti. Redateljica Stephanie Jamnicky, zajedno s uglavnom vrlo mladim glumcima (uz Anu Mariju Bokor, tu su i akademci Maja Katić, Duško Modrinić i Tomislav Kvartuć), razigrala ga je unutar prilično kazališnog prostora (natkriveni trijem na terasi hotela), poigravši se formom varijacija kojom je uspjela postići prilično duhovit kontrast poetičnosti teksta.

Uz hrvatski tekst, svake se godine uprizeru i dva suvremena inozemna teksta čiji su pisci također prisutni te na taj način dolazi ne samo do promocije inozemnih tekstova u Hrvatskoj nego i do razmjene informacija i iskustava koja je već nekoliko puta rezultirala postavljanjem naših dramatičara u inozemstvu, što je i te kako značajno u ovoj našoj još uvijek prilično zatvorenoj sredini.

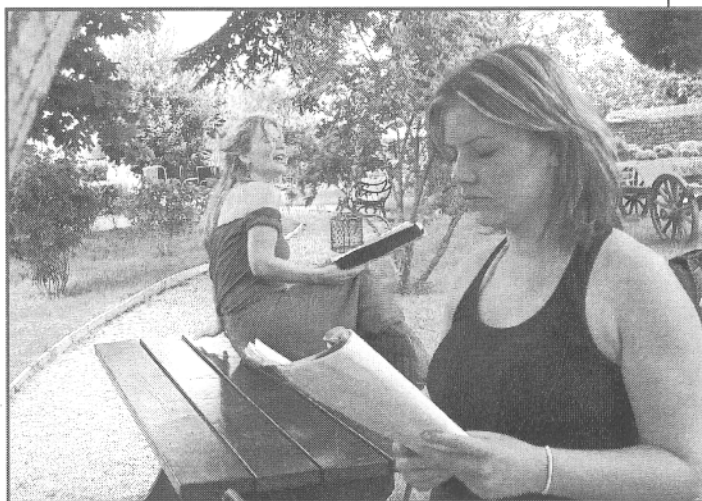
Ove smo godine imali priliku vidjeti jedan grčki i jedan indijski tekst. Hrisa Spilioti grčka je glumica koja se uspješno bavi i pisanjem dramskih tekstova. Nažalost, Hrisa nije mogla doći, ali u Motovunu su bile

prevoditeljica teksta Koralka Crnković i gošća iz Grčke, teatrologinja Konstantina Ziropoulou. Drama *Tko je otkrio Ameriku?* glumački je vrlo privlačna jer duhovito i životno prikazuje mijene odnosa dviju prijateljica od djetinjstva do starosti. Redatelj Lary Zappia posve je minimalistički razigrao mizanscen te ni iz čega uspio stvoriti sve. Dvije sjajne mlade glumice – Ana Begić i Leonora Surian – vehementno su osvojile prostor pored, na i oko jednoga stola i dviju stolica. Ne bi trebalo mnogo da njihov *work in progress* preraste u “pravu” predstavu. Indijski dramatičar Rajeev Naik predstavio se prilično didaktičnim tekstom *Što ćemo sa Satheom?* koji kroz odnos jednog bračnog para propituje problem ega i profesionalne ljubomore. Mladi redatelj Borna Armanini vješto je pronašao “ključ” uprizorenja, učinivši tekst atraktivnijim nego što doista jest. Njegov se *work in progress* odvija na osam različitih postaja te uključuje i hodanje publike od jedne do druge. Armanini nam je otkrio pitoreskne zakutke koji su uvelike pridonosili atmosferi pojedinih prizora što su ih uspješno odglumili riječki glumci Karin Frohlich i Alex Đaković. Prisustvo samoga Rajeeva Naika pridonijelo je uvrštavanju pojedinih tipično indijskih detalja.

Kolonija, čiji su suorganizatori Helenski centar ITI iz Grčke, Centar za izvedbene umjetnosti Sveučilišta u Puneu iz Indije i Akademija dramske umjetnosti iz Zagreba, i ove je godine uspješno okončana. Naravno da uvijek može bolje, naravno da su prijedlozi za njezino obogaćenje uvijek dobrodošli. Jedan od njih je i organiziranje okruglih stolova nakon finalnih izvedbi na kojima bi se iznijela mišljenja o tekstovima i izvedbama. Valjalo bi i više poraditi na širenju informacija o Koloniji te privući više lokalnoga stanovništva, ali po mogućnosti i ljudi koji se profesionalno bave kazalištem. Ne bi bilo loše ni kritičnije pristupiti odabiru inozemnih tekstova koji bi bili dovoljno atraktivni pa bi posredstvom Kolonije mogli pronaći svoje mjesto i u profesionalnim kazalištima, te obogatiti njihov repertoar.



Lana Šarić, *Dupin, rak i lastavica*



Hrisa Spilioti, *Tko je otkrio Ameriku?*



Rajeev Naik, *Što ćemo sa Satheom?*